

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE

Z PARKÓW NARODOWYCH

Ryc. 19. Jodła pospolita (*Abies alba* Mill.) na górnej granicy lasu pod Kobylarzem

Fot. S. Myczkowski

Jodła pospolita (*Abies alba* Mill.) na górnej granicy lasu w Tatrach

Jodła u górnej granicy lasu w Tatrach jest zjawiskiem wyjątkowym. Nawet w lasach regla górnego pojawia się ona tylko sporadycznie, występując natomiast masowo w reglu dolnym. Drzewo to jest, jak wiadomo, szczególnie wrażliwe na temperatury minimalne w okresie zimowym.

Przedstawiona na rycinie 19 jodła została podana przez B. Pawłowskiego¹. Rośnie ona na górnej granicy lasu na Kobylarzu, nad urwiskiem ponad Wątulami. Górna granica lasu jest tu sztucznie obniżona. Stanowisko jodły znajduje się na stoku o ekspozycji południowej, na wzniesieniu 1480 m n. p. m. Drzewo to, około 12 m wysokie, o pierśnicy 28 cm, posiada bardzo małe przyrosty, o czym świadczą gęste okółki gałęzi. Do wysokości około 50 cm występują silne grube gałęzie, podobnie jak u świerków rosnących pojedynczo opodal, płoczące się wśród kosodrzewiny. Natomiast powyżej na pniu znajduje się strefa krótkich gałęzi ze śladami stałego obmarzania. Część wierzchołkowa jodły natomiast ma pokrój normalny.

Jodła rośnie tu wśród płatu kosodrzewiny wraz z jarzębiną nagą (*Sorbus aucuparia* var. *glabrata* Wimm et. Gr.) i wierzbą śląską; w runie występują m. in. trzcinnik owłosiony (*Calamagrostis villosa* Gmel.) i wietlica alpejska (*Athyrium alpestre* Rył.). Występowanie powyższych gatunków razem z jodłą jest rzadkim zjawiskiem.

Znane jest w Tatrach Polskich drugie stanowisko jodły pospolitej ponad górną granicą lasu, a mianowicie na Sarniej Skale. Według M. Sokołowskiego² (1928) jodła rosła tam również w płacie

¹ Pawłowski B. (w druku) *Flora Tatr*.

² Sokołowski M. (1928). *O górnej granicy lasu w Tatrach*. Kraków.

kosodrzewiny na wysokości 1400 m n. p. m. nad obniżoną górną granicą lasu. Opisaną przez M. Sokołowskiego jodły nie udało się odszukać w roku 1954 na Sarniej Skale. Interesujące jest, że w obu przypadkach jodła występuje lub występowała w partiach obniżonej górnej granicy lasu, oraz na podłożu wapiennym.

Stefan Myczkowski

POSTĘPY W ORGANIZACJI OCHRONY PRZYRODY

Zwyczajna sesja Państwowej Rady Ochrony Przyrody

W dniu 27 maja 1955 r. odbyła się w Warszawie zwyczajna sesja Państwowej Rady Ochrony Przyrody, pierwsza w bieżącej kadencji Rady, poświęcona omówieniu wytycznych działalności w dziedzinie ochrony przyrody na najbliższy okres 5-letni. Obrady odbywały się w sali konferencyjnej Ministerstwa Leśnictwa w Warszawie.

W sesji wzięli udział członkowie PROP, naczelny konserwator przyrody wraz z fachowymi pracownikami Zarządu Ochrony Przyrody oraz wojewódzcy konserwatorzy przyrody.

Obecni byli również: przedstawiciel Wydziału Rolnego KC PZPR i przedstawiciel Biura Działu Rolnictwa i Leśnictwa w Urzędzie Rady Ministrów.

Przewodniczący Państwowej Rady Ochrony Przyrody, minister leśnictwa ob. Jan Dąb-Kocioł otwierając obrady przywitał członków nowo powołanej PROP oraz nakreślił stojące przed Radą odpowiedzialne zadania, wśród których u progu kadencji na pierwszy plan wysuwa się ustalenie wytycznych dla pracy w dziedzinie ochrony przyrody na najbliższy okres 5-letni. Przemówienie swoje ob. minister zakończył apelem o dołożenie starań w kierunku jak najlepszego wykonania przez Radę doniosłych zadań postawionych przez rząd, zapewniając, że ze swej strony udzieli Radzie wszelkiej niezbędnej pomocy w jej poczynaniach.

Obradom przedpołudniowym przewodniczył członek Prezydium PROP ob. prof. dr Mieczysław Czaja; poświęcone one były wysłuchaniu referatu na temat *Wytyczne do 5-letniego planu pracy w dziedzinie ochrony przyrody*, który wygłosił zastępca przewodniczącego PROP ob. doc. mgr inż. Maksymilian Kreutzinger, oraz dyskusji.

W obszernym referacie prelegent omówił wyczerpująco trzy zasadnicze kierunki pracy w dziedzinie ochrony przyrody, a mianowicie zagadnienia parków narodowych, hodowli rzadkich zwierząt oraz zagadnienia związane z pracą organów wykonawczych, tj. konserwatorów przyrody.

Wśród zagadnień poruszonych w referacie szczególną uwagę poświęcono zarówno sprawie utworzenia dalszych zaprojektowanych parków narodowych jak i należytego wykorzystania parków dla prac naukowych, których szeroką problematykę przedstawił prelegent, wskazując zasadnicze kierunki badań. Omówiono również wytyczne w zakresie hodowli rzadkich zwierząt ze szczególnym uwzględnieniem żubrów. Wytyczne dla hodowli żubrów oparto o wyniki ekspertyzy rzeczoznawcy radzieckiego prof. Donaurowa, przedstawiając konieczność rozbudowy sieci ośrodków hodowlanych tych zwierząt oraz realizacji zasad zmierzających do jakościowej poprawy hodowli. Wysunięto też pilną sprawę opracowania sieci rezerwatów oraz przyspieszenia tempa formalno-prawnego ich zabezpieczenia.